

Arrest

**nr. 214 313 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018, waarop de zaak uitgesteld wordt naar de terechtzitting van 26 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat I. ROSENDOR *loco* advocaat M. THEYSKENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 maart 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 17 maart 2017 asiel aan. Op 11 juli 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 juli 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine, hangt u het soennitische geloof aan en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in het dorp Lamatai, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Toen u drie of vier jaar oud was verhuisde u – voor een u onbekende reden – met uw familie naar Pakistan. In Pakistan woonden jullie op verschillende adressen in Peshawar. U werkte er als fietsenmaker. U en uw familie keerden nog regelmatig terug naar Afghanistan om er verwanten te bezoeken.

Uw broer H. (...) was actief bij de taliban. In 2010 werd hij gedood door leden van Hezb-e Islami. De taliban wilde dat u of één van uw broers de plaats van H. (...) zou innemen. Uw broer D. K. S. (...) vertrok naar Europa en diende hier een eerste verzoek om internationale bescherming in op 22 oktober 2012. U weet niet naar waar uw vader uw broer Z. (...) stuurde.

In juni 2013 vertrok u naar Dubai met een werkvisum van twee jaar dat uw vader via een vriend had geregeld. U ging er aan de slag in het restaurant van een Afghaans hotel. U deelde in Deira een slaapplek met andere arbeiders van het hotel waar u werkte. In 2014 vernam u dat uw vader, moeder en zus waren teruggekeerd naar jullie dorp in Laghman. Uw werkgever wilde uw visum verlengen maar u besloot uw familie in Laghman te vervoegen. Uw vader werd oud en u wilde uw familie ter plekke helpen. In juni 2015 vloog u naar Kabul en vandaar reisde u verder naar uw dorp Lamatai.

In Afghanistan werd de taliban ingelicht over uw verblijf aldaar. Acht à tien maanden na uw aankomst in Laghman, liet de groepering een brief achter bij uw huis. Uw vader las de brief en werd kwaad. Hij zei dat de taliban op zoek was naar u en dat hij niet wilde dat u ook hun rangen zou vervoegen. Uw vader zei dat hij een smokkelaar zou regelen die u naar Europa zou sturen. In tussentijd leefde u ondergedoken.

In augustus 2016 heeft u Afghanistan verlaten. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije naar Bulgarije, waar u een asielaanvraag indiende. U wachtte de beslissing evenwel niet af en reisde verder via Servië, Kroatië, Slovenië, Zwitserland, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 17 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedwongen rekrutering door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara; uw Afghaans paspoort; uw Proof of Registration (PoR) Card; de PoR Card van uw overleden broer H. (...); een kopie van de PoR Card van uw broer D. K. (...); een kopie van de PoR Card van uw vader; uw Resident Identity Card, uitgereikt door de United Arab Emirates; uw Occupational Health Card, uitgereikt door de Dubai Municipality; uw Work Permit, uitgereikt door het Ministry of Labour van de United Arab Emirates; en de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u psychische problemen heeft (Verklaring DVZ, vraag 32, d.d.31/03/2017). Op het CGVS heeft u evenwel niet spontaan melding gemaakt van psychische klachten. Enkel wanneer u werd gevraagd naar Afghaanse kampen in Peshawar, stelde u veel aan uw hoofdte hebben en veel te vergeten (CGVS 17/11050, p.11). U heeft echter geen enkel medisch attest neergelegd ter bewijs van uw psychische problemen. Uit de interactie tijdens het persoonlijk onderhoud bleek bovendien niet dat u niet op volwaardige wijze aan het onderhoud zou kunnen deelnemen, noch dat het normale procedureverloop in het gedrang zou komen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uw broer D. K. S. (...) verklaarde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat jullie broer H. (...) een talibancommandant was in Kunar en stelde dat hij om het leven kwam in een bombardement. D. K. (...) verklaarde voorts dat hij een zevental maanden na het overlijden van H. (...) via een brief werd gerekruteerd door de taliban. Anderhalve maand later ontving hij een tweede brief. Uw broer kreeg nog een laatste kans om de taliban te vervoegen. Iemand van de Afghaanse inlichtingendiensten nam vervolgens contact op met hem. Uw broer werd gevraagd te infiltreren bij de taliban. Uit vrees voor de taliban en de inlichtingendiensten vluchtte D. K. (...) naar Europa. Zijn eerste verzoek werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof werd gehecht aan zijn verblijf in Qarghayi voor zijn aankomst in België en aan de problemen die zich daar zouden hebben voorgedaan. Het profiel van H. (...) als zijnde talibancommandant in Kunar, werd niet aannemelijk beoordeeld.

Het tweede verzoek om internationale bescherming van D. K. (...) werd eveneens afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij hield vast aan de verklaringen die hij in het kader van zijn eerste verzoek had afgelegd.

In het kader van zijn derde verzoek gaf D. K. (...) toe in Pakistan te zijn geboren en daar heel zijn leven te hebben gewoond. Hij herhaalde dat H. (...) actief was bij de taliban in Kunar, maar stelde dat hij eerder niet had durven vertellen over problemen met familieleden van strijders van Hezb-e Islami die H. (...) zou hebben gedood. De aangehaalde vervolgingsfeiten werden evenwel opnieuw ongeloofwaardig beoordeeld. De informatie betreffende de verzoeken van D. K. (...) werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Ook u verklaarde dat H. (...) een talibanlid was en dat u en uw twee broers omwille hiervan problemen kenden (CGVS 17/11050, p.6-7 en p.15). Zoals hierboven beschreven, werden de activiteiten van H. (...) voor de taliban reeds in het kader van de verzoeken van D. K. (...) ongeloofwaardig beoordeeld. Daarenboven dient er nog opgemerkt te worden dat H. (...) volgens D. K. (...) omkwam in een bombardement (CGVS 12/20742, p.5-6), waar u verklaarde dat hij werd neergeschoten door Hezb-e Islami (CGVS 17/11050, p.7).

U stelde dat de taliban wilde dat u of iemand van uw andere broers de plaats van H. (...) zou innemen bij de groepering (CGVS 17/11050, p.15). Volgens uw verklaringen is dat de reden dat u naar Dubai bent vertrokken en waarom u uiteindelijk ook Laghman heeft verlaten (CGVS 17/11050, p.15 en p.20). Daar er geen geloof wordt gehecht aan het lidmaatschap van uw broer H. (...) bij de taliban, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw beweerde gedwongen rekrutering door de taliban in navolging van H. (...).

Verder is het bedenkelijk dat u uw job in Dubai zou opgeven om naar uw familie in uw geboortedorp in Laghman terug te keren waar de taliban actief is (CGVS 17/11050, p.6 en p.17). U gaf zelf aan dat u in de eerste plaats naar Dubai werd gestuurd door uw vader omdat het te gevaarlijk was voor u in Pakistan én in Afghanistan (CGVS 17/11050, p.6). Dat u dan toch het risico zou nemen om u in Afghanistan te vestigen om daar uw familie te ondersteunen, hoewel uw werkgever volgens uw verklaringen uw contract in Dubai wilde verlengen (CGVS 17/11050, p.17), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees.

Voorts gevraagd naar de inhoud van de brief die de taliban had achtergelaten bij uw woning in Lamatai en die uw vader had gevonden en gelezen (CGVS 17/11050, p.20), moest u toegeven niet te weten wat erin stond om vervolgens vaagweg te verklaren dat uw vader de brief kapotscheurde en zei dat er mensen zijn die u willen en dat hij niet wilt dat u de taliban vervoegt, dat u onschuldigen moet doden of zelf zal worden gedood (CGVS 17/11050, p.20). Er mag evenwel worden verwacht dat u zou weten wat de dreigbrief exact zei aangezien de brief volgens uw verklaringen de directe aanleiding was van uw vlucht naar Europa (CGVS 17/11050, p.20).

Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat D. K. (...) in het kader van zijn derde verzoek verklaarde dat jullie en jullie familie problemen kenden met nabestaanden van Hezb-e Islami leden die werden gedood door H. (...) (CGVS 12/20742Y, p.5), terwijl u hierover met geen woord heeft gerept wanneer werd gevraagd naar de redenen van uw vertrek uit Pakistan en Afghanistan (CGVS 17/11050, p.15 en p.19-20). Deze incoherentie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw problemen ten gevolge van het beweerde overlijden van H. (...).

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van

Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven te herstellen. Uw taskara, uw Afghaans paspoort, de Pakistaanse verblijfskaarten van u en uw familieleden en de kaarten die werden uitgereikt in Dubai, bewijzen enkel uw Afghaanse nationaliteit, uw verblijf in Pakistan en in Dubai en uw terugkeer naar Afghanistan, elementen die hier niet onmiddellijk ter discussie staan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoeien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de

intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en hierbij verwijst naar uw beweerde vervolging door de taliban (CGVS 17/11050, p.21), dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u overal in Afghanistan zou worden vervolgd door de taliban (CGVS 17/11050, p.21), maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u naast Pasjtoe ook Dari spreekt en enkele woorden Arabisch en Engels (CGVS 17/11050, p.3). In Peshawar heeft u gewerkt als fietsenmaker en in Dubai was u twee jaar werkzaam in het restaurant van een hotel (CGVS 17/11050, p.14 en p.16-17). Aldus heeft u nuttige werkervaring opgedaan om ook in uw eigen land aan de slag te gaan. Bovendien hebt u met uw verblijf in Dubai aangetoond dat u voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om u in een vreemde gemeenschap te vestigen, zodat mag worden aangenomen dat u bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Voorts dient er opgemerkt te worden dat uw tantes aan vaderskant en uw tante aan moederskant in Jangal Bagh, dicht bij Do Saraka, in Jalalabad wonen (CGVS 17/11050, p.11 en p.20). Eén van de echtgenotes van uw tantes heeft daar een voedingswarenwinkel (CGVS 17/11050, p.21). U stelde dat u hen wel eens bezocht vanuit Pakistan voor een feestelijke of familiale aangelegenheid (CGVS 17/11050, p.5, p.11 en p.21). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat dat onmogelijk is daar de taliban een goed netwerk heeft (CGVS 17/11050, p.21). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan uw broer D. K. (...) in het kader van zijn derde verzoek, losstaat van de beoordeling van uw dossier. Elk verzoek om internationale bescherming wordt op individuele basis onderzocht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel laat verzoeker met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus het volgende gelden:

“1. Het CGVS stelt geen geloof te hechten aan het lidmaatschap van de broer van verzoeker, H. (...), bij de Taliban (Stuk 1, p. 2). Men verwijst steevast naar de verklaringen die de broer van verzoeker, D. (...), deed tijdens zijn asielaanvraag. Door simpelweg te stellen dat men destijds geen geloof hechtte aan het lidmaatschap van H. (...) bij de Taliban en dus nu ook geen waarde hecht aan deze beweringen, gaat het CGVS niet in op de concrete elementen die verzoeker aanbrengt, en schendt ze bijgevolg de motiveringsplicht die op haar rust ingevolge de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

In ruimere mate verwijst het CGVS vaker naar de verklaringen die D. (...) aflegde tijdens zijn verzoeken om internationale bescherming (Stuk 1, p.2). Zowel tijdens het gehoor als in de beslissing wordt gewezen op inhoudelijke tegenstrijdigheden met de verklaringen van D. (...). Men houdt de verklaringen van D. (...) nagenoeg voor als een waarheidstoets waartegen de aangebrachte elementen van verzoeker geëvalueerd worden. Echter, zoals zelf ook aangegeven door het CGVS, werden de verklaringen van D. (...) niet geloofwaardig of voldoende aannemelijk geacht, en werd bijgevolg ook steevast de toekenning van de vluchtelingenstatus geweigerd. Het gaat niet op om vervolgens deze elementen, die niet voldoende werden geacht in de asielaanvraag van D. (...), nu boven te halen als objectieve maatstaf waartegen de verklaringen van verzoeker moeten worden getoetst. In de mate dat verzoekers verklaringen van de hand worden gedaan als zijnde ongeloofwaardig aangezien ze niet overeenstemmen met de (ongeloofwaardig beoordeelde) verklaringen van zijn broer, antwoordt het CGVS wederom onvoldoende op de concrete en persoonlijke elementen die verzoeker aanbrengt, en schendt ze bijgevolg haar motiveringsplicht.

2. Het CGVS stelt in haar beslissing dat het bedenkelijk is dat verzoeker zijn job in Dubai zou opgeven om naar zijn familie in zijn geboortedorp in Laghman terug te keren. Zoals hierboven reeds uiteengezet, vernam verzoeker dat zijn oude vader problemen had met zijn gezondheid. Aangezien zijn broer D. (...) zich reeds in Europa bevond, zijn andere broer Z. (...) reeds geruime tijd vermist was en derde broer H. (...) overleden was, had verzoeker geen andere keuze dan zijn familie terug te vervoegen in Afghanistan. Als er iets zou gebeuren met de vader van verzoeker, zou zijn familie immers zonder mannelijk hoofd achterblijven en zouden zijn moeder en zuster aan hun lot worden overgelaten.

Hoewel verzoeker nog steeds een gegronde vrees had voor de Taliban, hoopte hij dat de problemen zouden zijn verminderd aangezien er reeds enkele jaren verstreken waren. Hij hoopte dat de Taliban hem en zijn familie zouden vergeten, en dat hij zijn verantwoordelijkheid voor zijn familie zou kunnen opnemen. Echter, na enkele maanden ontving de familie van verzoeker een brief van de Taliban waarin opnieuw werd geëist dat verzoeker de Taliban zou vervoegen. Aangezien verzoeker geen onschuldige mensen wou doden en ook ernstig vreesde voor zijn eigen leven indien hij gedwongen zou worden te strijden met de Taliban, vluchtte hij naar Europa.

3. Verzoekers terugkeer doet om deze redenen geenszins afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verhaal, noch aan de vrees die hij koestert voor de Taliban. De redenen van familiale aard die hem terug naar zijn geboorteland brachten waren simpelweg van dermate dringende aard, dat verzoeker besloot het risico te nemen, in de hoop dat de Taliban hem gerust zou laten. Meer nog, het feit dat verzoeker reeds na enkele maanden wederom werd lastiggevallen door de Taliban, vervolgens moest onderduiken en ten slotte na minder dan een jaar ter plaatse het land weer uit vluchtte ondanks de precaire situatie van zijn naaste familieleden, vormt net het bewijs dat verzoeker een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging heeft in zijn thuisland, en bijgevolg recht heeft op bescherming als vluchteling in België onder de Vluchtelingenconventie van Genève.”

2.1.2. In een tweede middel laat verzoeker met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus het volgende gelden:

“4. Hoger werd reeds aangehaald dat het CGVS, zowel tijdens het gehoor als in haar weigeringsbeslissing, meermaals verwijst naar verklaringen gedaan door verzoekers broer D. (...). Hoewel er meermaals wordt gewezen op ogenschijnlijke tegenstrijdigheden, gaat het CGVS er compleet aan

voorbij dat D. (...) wel de subsidiaire beschermingsstatus toegewezen heeft gekregen in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming in België. Verzoeker kan zich om deze reden niet van de indruk ontdoen dat het CGVS enkel de elementen uit het dossier van zijn broer licht die passen in de motivatie van een beslissing tot weigering, maar de elementen die in zijn voordeel spreken buiten beschouwing laat.

Gelijke gevallen moeten gelijk worden behandeld. Verzoeker en D. (...) zijn broers en hebben hun hele leven samen doorgebracht. D. (...) is enkele jaren voor verzoeker aangekomen in België en kreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegewezen in het kader van zijn derde verzoek. Het CGVS stelde hierbij: "Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken is het CGVS van oordeel dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin artikel 48/4, §2 onder b van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u de status van subsidiair beschermde te worden toegekend."

Aangezien het buiten kijf staat dat beide broers, aangezien ze behoren tot hetzelfde kerngezin, onderworpen zijn aan dezelfde risico's in het kader van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet bij een eventuele terugkeer naar hun land van oorsprong, dient aan verzoeker eveneens de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Zelfs indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat de situaties waarin de twee broers zich bevinden dermate verschilt dat een ongelijke behandeling op het vlak van toekenning van subsidiaire beschermingsstatus te verantwoorden is, quod non, dient het CGVS nog afdoende te verantwoorden welke redenen hieraan ten grondslag liggen. Elke motivering hieromtrent ontbreekt in de weigeringsbeslissing."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de "COI Case. AFG/PAK2018-019" van 25 april 2018;
- de beslissing van de commissaris-generaal tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers broer.

2.2.2. Op 25 oktober 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 87.

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 9 november 2018 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet twintig foto's neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de

Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde gedwongen rekrutering door de taliban in navolging van zijn broer H., nu de activiteiten van deze broer reeds in het kader van de verzoeken van zijn andere broer D. K. ongeloofwaardig werden beoordeeld, omdat (ii) het bedenkelijk is dat hij zijn job in Dubai zou opgeven om naar zijn familie in zijn geboortedorp in Laghman terug te keren waar de taliban actief is, omdat (iii) hij niet wist wat er in de brief stond die de taliban in zijn woning in Lamatai had achtergelaten, omdat (iv) hij met geen woord gerept heeft over de problemen van zijn familie met nabestaanden van Hezb-e Islami leden die door zijn broer H. werden gedood, omdat (v) de door hem neergelegde documenten niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven te herstellen, en omdat (vi) hij in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel voorhoudt, blijkt uit deze motieven dat de bestreden beslissing niet enkel gestoeld is op de vaststelling dat "destijds" (*i.e.* ten tijde van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers broer D. K.) geen geloof werd gehecht aan het lidmaatschap van verzoekers broer H. bij de taliban. Voorts laat verzoeker na te duiden op welke concrete elementen in de bestreden beslissing niet wordt ingegaan.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker, die verklaart bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen voor een gedwongen rekrutering door de taliban, er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal verwijst in de bestreden beslissing terecht naar de beslissingen die werden genomen in het kader van de drie verzoeken om internationale bescherming die verzoekers broer D. K.

indiende. Deze verzoeken steunden immers op dezelfde elementen die verzoeker thans bij zijn huidig beroep aanhaalt, met name het lidmaatschap van zijn andere broer H. bij de taliban, het overlijden van deze broer en de dreiging van de taliban om over te gaan tot gedwongen rekrutering. Bijgevolg worden de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven, die steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn en door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt:

“Uw broer D. K. S. (...) verklaarde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat jullie broer H. (...) een talibancommandant was in Kunar en stelde dat hij om het leven kwam in een bombardement. D. K. (...) verklaarde voorts dat hij een zevental maanden na het overlijden van H. (...) via een brief werd gerekruteerd door de taliban. Anderhalve maand later ontving hij een tweede brief. Uw broer kreeg nog een laatste kans om de taliban te vervoegen. Iemand van de Afghaanse inlichtingendiensten nam vervolgens contact op met hem. Uw broer werd gevraagd te infiltreren bij de taliban. Uit vrees voor de taliban en de inlichtingendiensten vluchtte D. K. (...) naar Europa. Zijn eerste verzoek werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof werd gehecht aan zijn verblijf in Qarghayi voor zijn aankomst in België en aan de problemen die zich daar zouden hebben voorgedaan. Het profiel van H. (...) als zijnde talibancommandant in Kunar, werd niet aannemelijk beoordeeld.

Het tweede verzoek om internationale bescherming van D. K. (...) werd eveneens afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij hield vast aan de verklaringen die hij in het kader van zijn eerste verzoek had afgelegd.

In het kader van zijn derde verzoek gaf D. K. (...) toe in Pakistan te zijn geboren en daar heel zijn leven te hebben gewoond. Hij herhaalde dat H. (...) actief was bij de taliban in Kunar, maar stelde dat hij eerder niet had durven vertellen over problemen met familieleden van strijders van Hezb-e Islami die H. (...) zou hebben gedood. De aangehaalde vervolgingsfeiten werden evenwel opnieuw ongeloofwaardig beoordeeld. De informatie betreffende de verzoeken van D. K. (...) werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Ook u verklaarde dat H. (...) een talibanlid was en dat u en uw twee broers omwille hiervan problemen kenden (CGVS 17/11050, p.6-7 en p.15). Zoals hierboven beschreven, werden de activiteiten van H. (...) voor de taliban reeds in het kader van de verzoeken van D. K. (...) ongeloofwaardig beoordeeld. (...)

U stelde dat de taliban wilde dat u of iemand van uw andere broers de plaats van H. (...) zou innemen bij de groepering (CGVS 17/11050, p.15). Volgens uw verklaringen is dat de reden dat u naar Dubai bent vertrokken en waarom u uiteindelijk ook Laghman heeft verlaten (CGVS 17/11050, p.15 en p.20). Daar er geen geloof wordt gehecht aan het lidmaatschap van uw broer H. (...) bij de taliban, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw beweerde gedwongen rekrutering door de taliban in navolging van H. (...).”

Bovendien merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat verzoeker verklaarde dat zijn broer H. werd neergeschoten door Hezb-e Islami (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 15 januari 2018, p. 7), terwijl zijn broer D. K. eerder verklaarde dat H. omkwam in een bombardement (adm. doss., stuk 13, map met ‘landeninformatie’, gehoorverslag 2 mei 2013, p. 5) en dat verzoekers broer D. K. in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zij problemen kenden met nabestaanden van leden van Hezb-e Islami die door hun broer H. werden gedood (adm. doss., stuk 13, map met ‘landeninformatie’, gehoorverslag 5 juni 2015, p. 5), terwijl verzoeker hierover met geen woord heeft gerept wanneer werd gevraagd naar de redenen van zijn vertrek uit Pakistan en Afghanistan (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 15 januari 2018, p. 15 en 19-20). In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel tracht voor te houden, worden hierbij de verklaringen van verzoekers broer D. K. niet gebruikt als een waarheidstoets waartegen verzoekers verklaringen geëvalueerd worden. De omstandigheid dat verzoeker en zijn broer D. K. verschillende verklaringen afleggen over de omstandigheden waarin hun broer H. om het leven is gekomen, versterkt daarentegen wel de vaststellingen dat hun beider verklaringen over de dood van hun broer ongeloofwaardig zijn.

Voorts acht ook de Raad het bedenkelijk dat verzoeker zijn job in Dubai zou opgeven om naar zijn familie in zijn geboortedorp in Laghman terug te keren waar de taliban actief is. Verzoeker gaf immers zelf aan dat hij in de eerste plaats naar Dubai werd gestuurd door zijn vader omdat het voor hem in Pakistan en in Afghanistan te gevaarlijk was (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 15 januari 2018, p. 6). Dat hij dan toch het risico zou nemen om zich in Afghanistan te vestigen om daar zijn familie te ondersteunen, hoewel zijn werkgever volgens zijn verklaringen zijn contract in Dubai wilde verlengen (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 15 januari 2018, p.17), ondermijnt ook volgens de Raad verder de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor de taliban. Door in het eerste middel louter te herhalen dat hij vernam dat zijn oude vader gezondheidsproblemen had en dat zijn broers niet voor het gezin konden zorgen, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te ontcrachten of te weerleggen. Het komt aan verzoeker

toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke. Door (*post factum*) te verklaren dat hij hoopte dat de problemen met de taliban zouden zijn verminderd na het verstrijken van enkele jaren, slaagt verzoeker er evenmin in de voorgaande motieven in een ander daglicht te stellen.

Ten slotte merkt de commissaris-generaal nog terecht op dat van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zou weten wat er vermeld stond in de dreigbrief die de taliban had achtergelaten bij zijn woning in Lamatai en die zijn vader had gevonden en gelezen. Deze brief was volgens verzoekers verklaringen immers de directe aanleiding voor zijn vlucht naar Europa (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 15 januari 2018, p. 20). Dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moest toegeven dat hij niet wist wat in deze brief stond en slechts vaagweg verklaarde dat zijn vader de brief kapotscheurde en zei dat er mensen zijn die hem willen en dat hij niet wilt dat verzoeker de taliban vervoegt, dat hij onschuldigen moet doden of zelf zal worden gedood (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 15 januari 2018, p. 20), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en de ernst van zijn vrees voor vervolging.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 12, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw taskara, uw Afghaans paspoort, de Pakistaanse verblijfskaarten van u en uw familieleden en de kaarten die werden uitgereikt in Dubai, bewijzen enkel uw Afghaanse nationaliteit, uw verblijf in Pakistan en in Dubai en uw terugkeer naar Afghanistan, elementen die hier niet onmiddellijk ter discussie staan." Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Aangezien verzoekers verblijf in Pakistan niet meteen ter discussie staat, werpt ook de door verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde "*COI Case. AFG/PAK2018-019*" van 25 april 2018 geen ander licht op de zaak.

Ook de (ongedateerde) foto's die verzoeker bij zijn aanvullende nota van 9 november 2018 voegt, doen aan het voorgaande geen afbreuk. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het is daarnaast niet uit de foto's af te leiden waar deze foto's genomen werden en wie op deze foto's afgebeeld staat. Bovendien – en ten overvloede – wordt er nog op gewezen dat de foto's van verzoeker in Dubai (aanvullende nota, stukken 3 en 16) hoogstens aantonen dat verzoeker daar gewerkt heeft als kok, wat *in casu* niet ter discussie staat. De foto van verzoeker op de brug in Qarghai (aanvullende nota, stuk 4) toont hoogstens aan dat verzoeker op die plaats geweest is, wat *in casu* evenmin wordt in twijfel getrokken. De foto's van verzoeker (en zijn broer) in Pakistan (aanvullende nota, stukken 5 en 15) tonen hoogstens aan dat verzoeker in Pakistan heeft verbleven, wat *in casu* ook niet wordt betwist. Zo al kan worden aangenomen dat de laatste foto (aanvullende nota, stuk 22) verzoekers broer H. betreft en dat hierop te zien is dat deze dood is, wat gelet op het voorgaande niet het geval is, dan nog blijkt eruit niet dat de betrokkene om het leven is gekomen in de omstandigheden zoals verzoeker die heeft aangehaald. Ten slotte betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Door er in het tweede middel louter op te wijzen dat zijn broer wel de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. In de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers broer (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) kan overigens niet worden gelezen waarom de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet wordt toegekend, temeer nu daarin expliciet wordt gesteld dat de verklaringen van de betrokkene over zijn vluchtaanleiding doorheen zijn verschillende asielaanvragen misleidend en ongeloofwaardig zijn en hij evenmin aangetoond heeft persoonlijke problemen te hebben gehad in Pakistan. Met een verwijzing naar de beslissing die ten aanzien van zijn broer werd genomen wordt dan ook niet aangetoond dat *in casu* gelijke gevallen niet op een gelijke wijze zouden zijn behandeld. De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (cf. RvS 3 april 2002, nr. 105.380).

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal terecht dat uit actuele en objectieve informatie uit het administratief dossier blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de hoofdstad Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. De commissaris-generaal stelt weliswaar dat opstandelingen soms controleposten en konvooien van veiligheidsdiensten op de weg viseren, met als gevolg dat het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd kan zijn, doch hij benadrukt tevens dat het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen niet belet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Tevens blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de verkeersveiligheid het grootste probleem is op de weg tussen Kabul en Jalalabad, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens komt de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 25 oktober 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoeker brengt geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de stad Jalalabad zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hoewel verzoeker terecht stelt dat uit de informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt blijkt dat er een achteruitgang is op het vlak van veiligheid, kan er evenwel niet uit worden afgeleid dat het thans niet meer correct is om te stellen dat er in Jalalabad geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Jalalabad niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft gewezen op de volgende elementen:

"Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u naast Pasjtoe ook Dari spreekt en enkele woorden Arabisch en Engels (CGVS 17/11050, p.3). In Peshawar heeft u gewerkt als fietsenmaker en in Dubai was u twee jaar werkzaam in het restaurant van een hotel (CGVS 17/11050, p.14 en p.16-17). Aldus heeft u nuttige werkervaring opgedaan om ook in uw eigen land aan de slag te gaan. Bovendien hebt u met uw verblijf in Dubai aangetoond dat u voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om u in een vreemde gemeenschap te vestigen, zodat mag worden aangenomen dat u bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Voorts dient er opgemerkt te worden dat uw tantes aan vaderskant en uw tante aan moederskant in Jangal Bagh, dicht bij Do Saraka, in Jalalabad wonen (CGVS 17/11050, p.11 en p.20). Eén van de echtgenotes van uw tantes heeft daar een voedingswarenwinkel (CGVS 17/11050, p. 21). U stelde dat u hen wel eens bezocht vanuit Pakistan voor een feestelijke of familiale aangelegenheid (CGVS 17/11050, p.5, p.11 en p.21). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat dat onmogelijk is daar de taliban een goed netwerk heeft (CGVS 17/11050, p.21). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3. Kosten

Bij de aanvullende nota die verzoeker op 14 november 2018 heeft neergelegd wordt de beslissing van het Bureau voor Juridische Bijstand gevoegd en gevraagd om aan verzoeker de kosteloze bijstand te verlenen.

Artikel 9/1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt echter: *“Iedere partij in een procedure voor de Raad kan het voordeel van het pro deo vragen bij haar verzoekschrift.”*

Hieruit volgt dat de oorspronkelijke vraag voor de kosteloze bijstand of de beslissing van het Bureau voor Juridische Bijstand bij het verzoekschrift dient te worden gevoegd.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN